

บ้านทุ่ง ริมธาร

วรรณกรรม
CLASSICS
ของโลก

พิมพ์ครั้งที่ 2

On the Banks of Plum Creek

Laura Ingalls Wilder

ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ : เขียน สรวงอัปสร กสิกรานันท์ : แปล

บ้านทุ่งริมธาร

On the Banks of Plum Creek

ประวัติผู้เขียน

ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 ในกระท่อมไม้ซุงดังที่บรรยายไว้ในหนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House in the Big Woods)

จากการอ่านวรรณกรรมอมตะเรื่องนี้ทำให้เราทราบว่าเธอและครอบครัวของเธอได้เดินทางโดยรถม้าสี่ล้อแบบที่มีหลังคาคลุมข้ามฝั่ง จากมิดเวสต์ (ภาคกลางตอนมาทางตะวันตกของอเมริกา) ไปยังแมนฟิลด์ รัฐมิสซูรี พร้อมกับอัลแมนโซ ไวล์เดอร์สามี และโรส ลูกสาวของทั้งสอง และที่นั่นเองที่เธอได้เขียนเรื่องราวของเธอลงในหนังสือชุด Little House และอาศัยอยู่ที่นั่นจนสิ้นชีวิตด้วยวัย 90 ปี

แต่อย่างไรก็ตามผลงานอมตะเล่มนี้ทำให้เธอยังคงมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กน้อยยุคนุกเบิกในหนังสือชุดบ้านเล็ก อันตราตรึงนี้อยู่ในใจผู้อ่านนับล้านตลอดกาล

คำนำผู้แปล

บ้านทุ่งริมธาร (On the Banks of Plum Creek)

เป็นเรื่องราวตอนที่ 4 ของหนังสือชุด 'บ้านเล็ก' (The Little House Books) ของลอรา อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ (Laura Ingalls Wilder) ต่อจากตอน Farmer Boy โดยเรื่องเริ่มในช่วงที่ลอราอายุได้เจ็ดปี ซึ่งแต่งขึ้นจากการย้อนรำลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตครั้งวัยเยาว์ของลอราที่อาศัยอยู่ในป่าบิกวู้ดส์ อันเป็นป่าไม้แบบ 4 ฤดู ใกล้เมืองเปปปี รัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปลายศตวรรษที่ 19

เมื่อครอบครัวอิงกัลล์สย้ายมาอยู่ที่มินเนโซตา ชาร์ลส์และแคโรไลน์ อิงกัลล์ส ตกลงใจตั้งรกรากที่ท้องทุ่งแห่งใหม่ ซึ่งมีลำห้วยพลัมไหลผ่าน เพื่อให้แม่รู้กับลอราได้เข้าโรงเรียน บ้านหลังแรกที่มาอาศัยอยู่นั้นสร้างประสบการณ์แปลกใหม่แก่ทุกคน เพราะเป็นบ้านโพรงดิน แล้วจากนั้นลอราและทุกคนก็ได้มีบ้านไม้กระดานหลังใหม่ที่สวยงามและแสนวิเศษเป็นครั้งแรก ตั้งอยู่บนเนินเล็กๆ กลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ลอรากับแม่รู้ได้เดินไปโรงเรียนในเมือง พวกเขาได้ไปโบสถ์เป็นครั้งแรก และได้ร่วมฉลองคืนคริสต์มาสอันงดงามเป็นครั้งแรก นอกจากนี้พวกเขายังได้พบกับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ ที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้พวกเขาได้เรียนรู้ และแข็งแกร่งขึ้น

เรื่องราวยังคงเล่าถึงวิถีชีวิตชนบท ที่มีทั้งความสนุกสนาน ความยากลำบาก ความสุข ความทุกข์ และการเผชิญสถานการณ์ต่างๆ ที่มีทั้งดีและเลวร้าย แต่ครอบครัวอิงกัลล์สผู้ดำรงไว้ซึ่งความดีงามในจิตใจเสมอ พ่อผู้ไม่เคยยอมพ่ายแพ้ต่อความยากลำบาก และแม่ผู้เข้มแข็งก็สามารถพาลูกสาวทั้งสามข้ามผ่านอุปสรรคทุกอย่างมาได้ด้วยดี

และสำหรับชีวิตของเด็กหญิงจอมซนจอมแก่นเช่นลอราแล้ว ประสบการณ์ต่างๆ ของเธอย่อมแปลกแตกต่างจากเด็กหญิงคนอื่นๆ และไม่ธรรมดาเสมอ

สรวงอัปสร กลีกรานนท์

ประตูปนพื้นดิน

ตามเส้นทางเกวียนครีမ်สลับ พ่อหยุดม้าหลังจากมาได้ไม่ไกลจากทุ่งหญ้าเท่าใดนัก

เมื่อล้อเกวียนหยุดหมุน เจ้าแฉ็คก็นั่งลงท่ามกลางร่มเงาระหว่างล้อทั้งสอง ท้องของมันจมอยู่ในพงหญ้า ขาหน้าเหยียดออกมา จมูกซ่อนอยู่ในโพรงที่ปกคลุมด้วยขนยาว ทุกส่วนของมันผ่อนคลาย ยกเว้นหู

ตลอดทั้งวันอันยาวนานหลายวันมาแล้วที่เจ้าแฉ็คต้องวิ่งเหาะๆ อยู่ใต้เกวียน มันวิ่งมาตลอดทางจากบ้านไม้ซุงหลังเล็กในเขตอินเดียนแดง ผ่านแคนซัส ผ่านมิสซูรี ผ่านโอวา และเส้นทางอันแสนยาวไกลในมินเนโซตา มันเรียนรู้ที่จะหาเวลาพักผ่อนของตัวเองเมื่อใดก็ตามที่เกวียนหยุดพัก

ลอร่าผุดลุกขึ้นทันทีในเกวียน แมร์ก็เช่นเดียวกัน ขาของพวกเธอเมื่อยล้าไปหมดจากการไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย

“ต้องเป็นที่นี้แน่ๆ” พ่อเอ่ยขึ้น “ครึ่งไมล์จากบ้านเนลสันขึ้นมาถึงลำห้วย เรามาได้ประมาณครึ่งไมล์พอดี แล้วก็มีลำห้วยด้วย”

ลอร่ามองไม่เห็นลำห้วย เธอเห็นแต่ริมฝั่งที่ปกคลุมไปด้วยกอหญ้า และเลยออกไปเป็นทิวยอดหลิวโบกไสวไปมา ท่ามกลางสายลมอ่อน ทุกหนทุกแห่งมีทุ่งหญ้าไหวเป็นระลอกเหยียดยาวออกไปจรดแนวเส้นขอบฟ้า

“ดูเหมือนมีคอกสัตว์หรืออะไรบางอย่างอยู่ตรงนั้น” พ่อกล่าว พร้อมกับมองจากขอบผ้าใบคลุมเกวียนออกไปรอบๆ “ว่าแต่ที่บ้านอยู่ในไหนล่ะนี่?”

ลอร่าสะดุ้งใจตื่นตัว มีชายผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างๆ ม้า เมื่อครู่ยังมองไม่เห็นใครสักคน แต่ทันทีทันใดชายคนนี้ก็มาอยู่ตรงนั้น ผมเขาสีเหลืองซีด ใบหน้ากลมๆ ของเขาแดงพองๆ กับพวกอินเดียนแดง และดวงตาเขาสีเหลืองเกินจนดูเหมือนคนผิดปกติ เจ้าแฉ็คร้องคำราม

“อยู่นิ่งๆ แฉ็ค” พ่อบอก แล้วถามชายคนนั้นว่า “คุณคือคุณแฮนสันใช่ไหมครับ?”

“ใช่” ชายผู้นั้นตอบ

พ่อพูดซ้ำๆ เสียงดัง “ผมได้ยินมาว่าคุณอยากย้ายไปทางตะวันตก คุณจะขายที่ดินของคุณใช่ไหม?”

ชายคนนั้นมองไปที่เกวียนซ้ำๆ เขามองดูม้าป่าสองตัว เพื่อกับแพตตี้เมื่อเวลาผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็เอ่ยออกมาอีกครั้ง “ใช่”

พ่อลงจากเกวียน ส่วนแม่บอกว่า “ลูกออกไปวิ่งเล่นแถวนี้ก็ได้ล่ะจ๊ะ เด็กๆ แม่รู้ว่าพวกลูกเมื่อย นั่งเฉยๆ มานาน”

เจ้าแจ๊คลุกขึ้นตอนที่ลอร่าป็นลงจากล้อเกวียน แต่มันยังต้องอยู่ใต้เกวียนอย่างนั้นจนกว่าพ่อจะบอกให้ไปได้ มันมองตามลอร่าขณะเธอวิ่งไปตามทางเดินเล็กๆ ในบริเวณนั้น

เส้นทางทอดผ่านสนามหญ้าเตียนๆ ท่ามกลางแสงแดดจ้าไปยังริมฝั่งน้ำ เบื้องล่างลงไปมีลำห้วยไหลเป็นระลอก สองประกายระยิบระยับในแสงตะวันมองเห็นทิวต้นหลิวสูงพ่นขึ้นมาจากตลิ่ง

ทางเดินเลี้ยวโค้งแล้วลาดลงไปเหนือขอบของฝั่งน้ำจรดตลิ่งที่มีกอหญ้าขึ้นรกสูงราวกับกำแพง

ลอร่าค่อยๆ เดินลงไปตามทางลาดอย่างระมัดระวัง ตลิ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ ช้าๆ ตัวจนเธอมองไม่เห็นเกวียน เหนือขึ้นไปจากเธอมีเพียงท้องฟ้า และเบื้องล่างลงไปคือสายน้ำที่กำลังฉอเลาะกับตัวเอง ลอร่าก้าวลงไปอีกก้าวหนึ่ง แล้วก็อีกก้าวหนึ่ง ทางเดินสิ้นสุดลงตรงลานดินเรียบๆ ที่แผ่กว้างออก ลานนี้เขียวและทอดต่ำลงเป็นขั้นบันไดสู่ริมน้ำ แล้วลอร่าก็เห็นประตู

ประตูตั้งเด่นขึ้นมาจากริมตลิ่งที่มีหญ้ารกตรงหัวเลี้ยวของทางเดิน ดูเหมือนเป็นประตูบ้าน แต่อะไรก็ตามที่อยู่เบื้องหลังประตุนั้นคืออยู่ใต้ดิน และประตูปิดอยู่

หน้าประตูมีสุนัขตัวโตหน้าตาหน้าเกลียดนอนอยู่สองตัว พวกมันเห็นลอร่าและลุกขึ้นอย่างช้าๆ

ลอร่าวิ่งเร็วจึงขึ้นไปตามทางเดินไปยังเกวียนอันเป็นที่ปลอดภัย แมรียืนอยู่ที่นั่นลอร่ากระซิบกับเธอเบาๆ “มีประตูอยู่ในพื้นดินด้วยแหละ แล้วก็ยังมีสุนัขตัวใหญ่สองตัว...” เธอมองไปด้านหลัง เจ้าสุนัขสองตัวกำลังเข้ามาพอดี

เสียงคำรามลึกลับของเจ้าแจ๊คดังออกมาจากใต้เกวียน มันยังพินอย่างดูร้ายชู่พวกสุนัข

“สุนัขของคุณหรือ?” พ่อกล่าวกับคุณแชนสัน คุณแชนสันหันมาและกล่าวถ้อยคำที่ลอร่าไม่เข้าใจ แต่สุนัขเข้าใจ ทั้งสองตัวจึงเดินจุกๆ ตามกันกลับไปยังริมฝั่งน้ำ ลงไปจนลับสายตา

พ่อกับคุณแชนสันเดินช้าๆ ออกไปทางคอกสัตว์ คอกสัตว์มีขนาดเล็กไม่ได้ทำด้วยไม้ซุง มีหญ้าขึ้นเต็มผนัง และหลังคาปกคลุมไปด้วยหญ้าต้นสูงที่กำลังปลิวไสวอยู่ในสายลม

ลอร่ากับแมรียังคงอยู่ใกล้ๆ เกวียนตรงที่เจ้าแจ๊คนั่งอยู่ เด็กหญิงทั้งสองมองไปยังทิวหญ้าในท้องทุ่งที่กำลังโยกไหวและโน้มเอน ดอกสีเหลืองขยับไกวราวกับกำลังพยักหน้า นักบินสูงขึ้นแล้วโฉบลงในพงหญ้า ท้องฟ้าโค้งครอบคลุมลิบลับ ขอบฟ้าโอบลงมาแนบสนิทกับพื้นโลกไกลออกไป

เมื่อพ่อกับคุณแชนสันกลับมาเธอสองคนได้ยินพ่อพูดว่า “ตกลงครับ คุณแชนสัน เราจะเข้าเมืองกันวันพรุ่งนี้ และจัดการเรื่องเอกสาร คินนี่พวกเราจะตั้งค่ายพักแรมกันที่นี่”

“ดี ดีเลย!” คุณแชนสันเห็นด้วย

พ่อเร่งให้แม่รีบลอร่าขึ้นเกวียน แล้วขับออกไปกลางทุ่งหญ้า พ่อบอกแม่ว่าพ่อแลกเปลี่ยนเพ็ดและแพตต์กับที่ดินของคุณแฮนสัน แลกเปลี่ยนพ่อหนุ่มบนนี้และหลังคาเกวียนกับพืชผลและพวกวัว

พ่อถอนเชือกลามาเพ็ดกับแพตต์ให้เดินไปได้ตามความยาวเชือกแล้วปล่อยไปดื่มน้ำที่ลำห้วย จากนั้นพ่อก็ไปช่วยแม่ตั้งค่ายพักแรมสำหรับคืนนี้ ลอร่าเงยเงย เธอไม่อยากเล่นอะไรเลย และเมื่อทุกคนนั่งลงกินอาหารค่ำกันข้างๆ กองไฟ เธอก็ไม่หิว

“คืนสุดท้ายจบลงแล้ว” พ่อกล่าว “พรุ่งนี้เราก็จะลงหลักปักฐานกันอีกครั้ง บ้านอยู่ในฝั่งลำห้วยนะ แครโรไลน์”

“ไอ้ะ ชาร์ลส์!” แม่กล่าว “โพรงดินเหรหะ พวกเราไม่เคยอยู่ในโพรงดินมาก่อนเลยนะคะ”

“ผมว่าคุณจะพบว่ามันสะอาดสะอาดมาก” พ่อบอกแม่ “ชาว นอร์เวย์เป็นคนสะอาด บ้านนี้จะอุ่นสบายสำหรับฤดูหนาว ซึ่งจะมาถึงในอีกไม่นานนี้”

“ก็จริงคะ เป็นการดีที่เราจะได้ลงหลักปักฐานก่อนหิมะร่วง” แม่เห็นด้วย

“แค่รอจนผมเก็บเกี่ยวข้าวสาลีเสร็จรอบแรกเท่านั้นแหละ” พ่อบอก “จากนั้นคุณก็จะมีบ้านที่สวยงาม และผมจะมีฝูงม้า อาจมีวัวเลยก็ได้ ที่นี้เป็นเขตที่ปลูกข้าวสาลีได้ดี แครโรไลน์! นี่เป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ พื้นที่อยู่ในระดับสูง ไม่มีต้นไม้ใหญ่และก้อนหินที่เราต้องรอบด้วย ผมไม่เข้าใจว่าทำไมแฮนสันถึงเพาะปลูกแค่ไร่เล็กๆ แบบนี้ ต้องเป็นเพราะฤดูกาลที่แห้งแล้ง หรือไม่ก็แฮนสันไม่ใช่ชาวนา ข้าวสาลีของเขาจึงเมล็ดลีบและน้ำหนักเบามาก”

ไกลจากแสงไฟออกไป เพ็ดกับแพตต์และบนนี้กำลังกินหญ้า พวกเขางับตึงหญ้าเสียงดังแล้วยืนเคียงพร้อมกันมองออกไปในความมืดไปยังดวงดาวที่โชนแสงอยู่ไม่ไกล ต่างตัวต่างสะบัดหางไปมาเสียวๆ อย่างมีความสุข โดยไม่รู้ตัวเลยว่าถูกซื้อขายแลกเปลี่ยนไปแล้ว

ลอร่าโตแล้ว เป็นเด็กหญิงอายุเจ็ดขวบแล้ว เธอโตเกินกว่าจะร้องไห้ แต่ช่วยไม่ได้ เธอห้ามตัวเองไม่ได้ “พ่อคะ พ่อให้เพ็ดกับแพตต์เขาไปแล้วเหรหะคะ? ไซ้ไหมคะ พ่อ?”

แขนของพ่อโอบเธอเข้ามาใกล้ และกอดไว้ในอ้อมแขน

“ทำไมล่ะ ครึ่งไพน้อย” พ่อกล่าว “เพ็ดกับแพตต์ชอบเดินทาง ทั้งสองตัวเป็นลูกม้าอินเดียนแดงตัวน้อยนะ ลอร่า และงานไถเป็นงานหนักเกินไป พวกเขาจะมีความสุขมากกว่ากับการได้เดินทางออกไปทางตะวันตก ลูกคงไม่อยากเก็บพวกเขาไว้ที่นี่ และทำร้ายจิตใจพวกเขาด้วยการให้ไถที่ดินเหรหะ เพ็ดกับแพตต์ต้องเดินทางต่อไป และพ่อต้องใช้วัวตัวใหญ่ๆ พวกนั้นไถพรวนท้องทุ่งผืนกว้างใหญ่ เพื่อเตรียมให้พร้อมสำหรับการปลูกข้าวสาลีในฤดูใบไม้ผลิครั้งหน้า

“พืชผลที่ดีของข้าวสาลีจะทำให้เรามีเงินมากกว่าที่เราเคยมีนะ ลอร่า แล้วเราก็มียี่ม้า มีเสื้อผ้าใหม่ๆ แล้วลูกอยากจะได้อะไรก็แล้วแต่ลูกเลย”

ลอว่าไม่พูดอะไร เธอรู้สึกดีขึ้นจากอ้อมแขนของพ่อที่โอบรอบกายเธอ แต่เธอไม่ต้องการอะไรนอกจากเก็บเพ็ดกับ
แพตตี้ และวันนี้ พ่อหุยาของเธอไว้

บ้านในพื้นดิน

เช้าตรู่ พ่อช่วยคุณแสนสันย้ายโครงและผ้าใบคลุมเกวียนไปยังเกวียนของคุณแสนสัน จากนั้นทั้งสองก็ช่วยกันขนของทุกสิ่งทุกอย่างออกจากบ้านโพรงดิน ขึ้นไปเหนือฝั่งน้ำ แล้วขนขึ้นบรรทุบนเกวียน

คุณแสนสันเสนอว่าจะช่วยขนย้ายของลงจากเกวียนของพ่อเข้าไปในบ้านโพรงดิน แต่แม่บอกว่า “ไม่ดีกว่าจะชาร์ลส์ เราจะขนของตอนคุณกลับมาแล้ว”

พ่อจึงผูกเชือกเทียมเพื่อกับแพตตีเข้ากับเกวียนของคุณแสนสัน ผูกบันไดด้านหลัง และขับเกวียนเข้าเมืองไปกับคุณแสนสัน

ลอร่าเฝ้ามองเพื่อกับแพตตีและบันไดจากไป ดวงตาของเธอฉายแววววดร่าเริงและรู้สึกเจ็บปวดในลำคอ เพื่อกับแพตตีที่โน้มคอดลง ขนแผงคอและหางของพวกเขาสะบัดเป็นระลอกในสายลม ทั้งสองออกเดินทางอย่างร่าเริง ไม่รู้ตัวเลยว่าจะมีวันได้กลับมาอีกแล้ว

ลำห้วยกำลังร้องเพลงให้ตัวเองฟังอยู่เบื้องล่างทิวต้นหลิว สายลมอ่อนๆ โลมไลโบหญ้าให้โน้มตัวอยู่เหนือตลิ่ง ดวงอาทิตย์ฉายฉาน และรอบๆ เกวียนคือพื้นที่โล่งกว้าง สะอาดสะอ้านชวนให้สำรวจ

สิ่งแรกคือปล่อยเจ้าแจ๊คจากล้อเกวียนก่อน สุนัขสองตัวของคุณแสนสันจากไปแล้ว และเจ้าแจ๊คสามารถวิ่งเล่นไปที่ใดก็ได้ที่มันพอใจมันดีใจอย่างยิ่ง จึงกระโดดเข้ามาหาลอร่าเพื่อเลียหน้าเธอ จนเด็กหญิงเสียหลักนั่งลงอย่างแรง แล้วมันก็วิ่งออกไปตามทางเดิน โดยมีลอร่าวิ่งตามไป

แม่อุ้มแครีและพูดว่า “มาจ๊ะ แครีไปดูบ้านโพรงดินกัน”

เจ้าแจ๊คไปถึงประตูก่อนใคร ประตูเปิดอยู่ มันจึงมองเข้าไปข้างใน แล้วยืนรอลอร่า

รอบๆ ประตูบานนั้นมีเถาวัลย์เขียวขจีงอกเลื้อยมาจากตลิ่งที่รดด้วยพงหญ้า และออกดอกสะพรั่งมีหลากหลายสี เช่น สีแดง พื้ ม่วง ชมพูหลากหลาย และลายแถบสลับสี ทุกดอกมีลำคอยาวแล้วอ้าออกกว้าง รวากับทั้งหมดกำลังร้องเพลงสดุดีแก่ยามเช้า ดอกไม้เหล่านี้คือดอกมอริ่งกลอรี

ลอร่าก้าวเข้าไปใต้เถาดอกไม้ที่กำลังร้องเพลง เข้าไปภายในโพรงดิน ข้างในเป็นห้องห้องเดียว สีขาวทั้งห้อง ผนังดินเรียบเนียนทาด้วยปูนขาว พื้นดินอัดเรียบแน่น

เมื่อแม่กับแม่ริมาขึ้นที่หน้าประตู แสงสว่างก็สลับลง มีหน้าต่างกระดาศไขบานเล็กๆ อยู่ข้างประตู แต่ผนังหนาเกินไป แสงจากหน้าต่างจึงส่องสว่างอยู่แคใกล้ๆ บานหน้าต่าง

ผาผนังด้านหน้าสร้างด้วยดิน คุณแสนสันสร้างบ้านของเขาด้วยการขุดโพรงเข้าไปในพื้นดิน แล้วตัดหน้าดินจาก
ทุ่งหญ้าเป็นแถบยาวๆ นำมาวางซ้อนกันเพื่อทำผนังด้านหน้า เป็นผนังที่หนาและดีทีเดียว ไม่มีรอยร้าวแม้สักรอย อากาศ
หนาวเย็นจะไม่สามารถผ่านผนังนี้เข้ามาได้เลย

แม่พอใจและพูดว่า “เล็กๆ แต่สะอาดสะอาดน่าอยู่” แล้วแม่มองขึ้นไปยังเพดานพร้อมกับร้องบอก “คูสิ เด็กๆ !”

เพดานกรุด้วยฟาง มีกิ่งหวีพาดขัดกันไปมาและก้านหวีสานเหมือนถักทอเข้าด้วยกัน แต่มองทะลุเห็นฟ่อนฟาง
แผ่กระจายอยู่ทั่ว

“ดีจัง!” แม่บอก

ทุกคนเดินขึ้นไปตามทางเดิน ไปยืนอยู่บนหลังคาบ้านหลังนี้ ไม่มีใครเดาได้หรอกว่านี่คือหลังคาบ้าน เพราะมี
ต้นหญ้าขึ้นเต็มและใบไกวอยู่ในสายลม เช่นเดียวกับต้นหญ้าตามริมฝั่งลำห้วย

“ดีจริงๆ ” แม่กล่าว “ใครๆ ก็เดินอยู่บนบ้านหลังนี้ได้โดยไม่รู้เลยว่านี่มีบ้านอยู่ตรงนี้”

แต่ลอว์แอบเห็นอะไรบางอย่าง เธอก็มองใช้มือแหวกกอหญ้าแล้วร้องออกมา “หนูเจอหลุมปล่องเตาละ! คูสิ แม่
รี! คูสิละ!”

แม่กับแมรีมาหยุดดู ส่วนแครีชะโงกมองจากอ้อมแขนแม่ เจ้าแจ็กก็มาดันๆ ขอดูบ้าง ทุกคนมองลงไปเห็นห้องที่มี
ผนังทาสีขาวเบื้องล่างสนามหญ้า

ทั้งหมดมองกันอยู่อย่างนั้นกระทั่งแม่เอ่ยขึ้น “เราไปทำความสะอาดบ้านก่อนที่พ่อจะกลับมาดีกว่า แมรี ลอว์ ไป
เอาน้ำมาสิลูก”

แมรีไปหิ้วถังน้ำใบใหญ่มา ส่วนลอว์หิ้วใบเล็ก ทั้งสองเดินกลับลงมาตามทางเดิน เจ้าแจ็กวิ่งนำหน้าแล้วไปยืนรอ
ที่ข้างประตู

แม่พบไม้กวาดกิ่งหวีที่มุมบ้านจึงนำมาค่อยๆ กวาดผนัง แมรีคอยดูแคร์ไม่ให้น้องตกลงไปในลำห้วย ขณะลอว์
หิ้วถังใบเล็กลงไปตักน้ำ

เธอกระโดดลงบันไดที่ละสองสามขั้นไปหยุดที่ตีนสะพานเล็กๆ ที่ทอดข้ามลำห้วย สะพานเป็นแผ่นไม้กว้างๆ แผ่น
เดียว โดยปลายอีกด้านหนึ่งของแผ่นไม้อยู่ใต้ต้นหวีต้นหนึ่ง

ทิวต้นหวีสูงลิ่วโอบกอดใบเขียวเหนือขึ้นไปท่ามกลางท้องฟ้า และมีหน่อต้นหวีเล็กๆ ขึ้นทึบเป็นดงรอบๆ ต้น
ใหญ่

ทิวหลิวทาบทองลงทั่วพื้นดินโดยรอบ โลงเตียนและเย็นสบาย ทางเดินทอดผ่านบริเวณไปยังน้ำพุเล็กๆ ที่มีน้ำใส เย็นไหลลงสู่แอ่งน้ำเล็กจิ๋ว แล้วไหลรีลงสู่ลำห้วย

ลอร่าตักน้ำเต็มถังแล้วกลับขึ้นมา ผ่านสะพานไม้กระดานที่มีแดดส่องถึง และก้าวขึ้นบันได เธอเดินถอยหน้าถอยหลังขณะหิ้วน้ำในถังใบเล็กนำมาเทลงในถังใบใหญ่ที่วางอยู่บนม้านั่งด้านในประตูทางเข้า

จากนั้นเธอก็ช่วยแม่ขนของลงจากเกวียน ขนทุกชิ้นเท่าที่จะสามารถทำได้ พวกเธอเคลื่อนย้ายข้าวของแทบจะทุกสิ่งทุกอย่างเข้าไปในบ้านโพรงดินแล้ว เมื่อได้ยินเสียงพ่อมาตามทางเดิน หิวเตาไฟดีบุกเตาเล็กหนึ่งเตากับปล่องเตาสองอันมาด้วย

“วู้ว!” พ่อเอ่ยขณะนั่งลง “ดีใจจัง นี่ผมหิ้วของพวกนี้มาแค่สามไมล์เท่านั้น คิดดูสิแคโรไลน์! เมืองอยู่ไกลออกไปแค่สามไมล์เท่านั้นเอง! กำลังดีสำหรับการเดินเลย เอ้อ...ดีจัง แขนสั่นกำลังอยู่บนเส้นทางไปตะวันตก และบ้านนี้เป็นของเรา คุณว่าไง ชอบไหม แคโรไลน์”

“ชอบค่ะ” แม่บอก “แต่ฉันไม่รู้จะทำยังไงเรื่องที่ดินนอน ฉันไม่อยากรอนอนบนพื้น”

“จะเป็นไรไปล่ะ” พ่อถามแม่ “เราก็คอนนอนบนพื้นกันมาแล้วนี่?”

“มันไม่เหมือนกันค่ะ” แม่บอก “ฉันไม่ชอบนอนบนพื้นในบ้าน”

“อ้อ จัดการได้ เดี่ยวเดี๋ยวก็เรียบร้อย” พ่อบอก “ผมจะตัดกิ่งหลิวมาปูวางที่นอนไปก่อนคืนนี้ แล้วพรุ่งนี้ผมจะหาต้นหลิวมาทำเสาดเตียง ทำเตียงสักสองหลัง”

พ่อถือขวานคู่มือ เดินผิวปากออกไปตามทางเดิน ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน แล้วลงไปตามทางลาดไปยังลำห้วย ตรงนั้นมีหุบเล็กๆ มีดงหลิวขึ้นหนาทึบไปตลอดริมฝั่งน้ำ

ลอร่าวิ่งตามไปติดๆ “ให้หนูช่วยนะค่ะ พ่อ!” เธอส่งเสียงหอบ “หนูช่วยขนบางส่วนได้”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ลูกทำได้อยู่แล้ว” พ่อกล่าว พร้อมกับก้มมองขยิบตาให้เธอ “ไม่มีอะไรจะสำคัญเท่าความช่วยเหลือหรอก เวลาที่ใครสักคนมีงานใหญ่ที่ต้องทำ”

พ่อมักพูดเสมอว่าพ่อไม่รู้จะจัดการอะไร ได้อย่างไรถ้าไม่มีลอร่า เธอเคยช่วยพ่อทำประตูบ้านไม้ซุงตอนอยู่ที่เขตอินเดียนแดง ตอนนั้นเธอช่วยพ่อกันต้นหลิวที่มีใบเต็มไปหมด นำมาเรียงในบ้านโพรงดิน จากนั้นเธอก็ไปที่คอกสัตว์กับพ่อ

ผนังทั้งสี่ด้านของคอกสร้างด้วยหนาดินที่ตัดมาเป็นแถบๆ หลังคาเป็นกิ่งหลิวกับฟาง มีหนาดินปิดทับด้านบน เพดานคอกต่ำมากจนหัวพ่อชนตอนที่พ่อยืดตัวขึ้นยืนเต็มที่ มีรางหญ้าขุดจากลำต้นหลิว และมีวัวตัวผู้สองตัวผูกอยู่ที่นั่น ตัวหนึ่งเป็นวัวสีเทาตัวโต เขาสั้น ดวงตาอ่อนโยน อีกตัวหนึ่งเล็กกว่า ท่าทางดุ เขายาว และดวงตาดูร้าย ตัวนี้สีน้ำตาลแดง สว่างไสวทั้งตัว

“สวัสดี ไบรท์” พ่อทักเขา

“เป็นไงบ้าง พี่เพื่อนยาก” พ่อถามเจ้าตัวโต พร้อมกับตบแก้มเขาเบาๆ

“ถอยให้ห่างจากทางเดินนะ ลอว์” พ่อบอก “จนกว่าเราจะเห็นท่าทางของเจ้าตัวพวกนี้ เราจะพาพวกเขาไปที่ลำธาร”

พ่อเอาเชือกมัดรอบขาของตัวทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกจากคอก ทั้งสองตัวเดินตามพ่อไปช้าๆ ลงไปตามทางลาด สู่ระดับเส้นทางเดินที่ทอดผ่านปากกึ่งเขี้ยวซีไปยังพื้นที่ราบริมลำห้วย ลอว์ตามหลังไปช้าๆ ขาของพวกเขาทะเทาะเท้าใหญ่โตมีรอยแยกตรงกลาง จมูกใหญ่กว้างขึ้นด้วยเมือกลื่นๆ

ลอว์อยู่บนอกคอกสัตว์ตอนที่พ่อผูกพวกเขากับรางหญ้า แล้วเธอก็เดินไปพร้อมพ่อกลับไปยังบ้านโพรงดิน

“พ่อคะ” เด็กหญิงเอ่ยขึ้นเบาๆ “เพ็ดกับแพ็ดตื้อยากไปทางตะวันตกจริงๆ เหรอคะ?”

“จริงสิ ลอว์” พ่อบอกเธอ

“โอ พ่อคะ” เธอกล่าว ด้วยอาการสั่นเทาในน้ำเสียง “หนูไม่คิดว่า หนูจะชอบตัว...มากนักคะ”

พ่อจับมือเธอกุมไว้ในมือใหญ่ของพ่ออย่างปลอบโยน และกล่าวว่า “เราต้องทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลอว์ และต้องไม่บ่น อะไรที่ควรทำต้องทำให้ดีที่สุดด้วยความสุข แล้ววันหนึ่งเราจะมีม้าอีกครั้ง”

“เมื่อไรคะ พ่อ?” เธอถามและพ่อตอบว่า “เมื่อเราเริ่มปลูกข้าวสาลีฤดูกาลแรก”

จากนั้นพวกเขาก็เข้าไปในบ้าน แม่ดูสบายใจและมีความสุข แมรีกับแคร์รีอาบน้ำผิวมเรียบร้อย และทุกสิ่งทุกอย่างดูเรียบร้อยสวยงาม ที่นอนปูอยู่บนกิ่งหลิว และอาหารค้ำก็เสร็จแล้ว

หลังอาหารค่ำทุกคนนั่งกันอยู่ตรงทางเดินหน้าประตู พ่อกับแม่นั่งบนทึบคนละใบแคร์รีนั่งวงเหงากอดแม่อยู่บนตัก แมรีกับลอว์นั่งบนพื้นทางเดินแข็งๆ ห้อยขาลงไปตรงขอบอันหมิ่นเหม่ของทางเดิน แจ็คเดินวนไปมาสักรอบ แล้วนอนลงพาดหัวไว้กับตักลอว์

ทั้งหมดนั่งกันอยู่เงียบๆ ทอดสายตาข้ามผ่านลำห้วยพลัมและทิวต้นหลิว มองดูดวงอาทิตย์ค่อยเคลื่อนคล้อยลง ไกลออกไปทางทิศตะวันตก ไกลออกไปเหนือดินแดนแห่งท้องทุ่ง

ในที่สุดแม็กก็ถอนหายใจยาว “ช่างเงียบสงัดและสงบสุข” แม็กกล่าว “จะไม่มีเสียงหมาป่า หรือเสียงอินเดียนแดงถูร้องในคืนนี้ ฉันไม่รู้สิก็ปลอดภัยและผ่านคลายอย่างนี้มานานแค่ไหนแล้วก็ไม่รู้”

เสียงพ่อตอบช้าๆ “เราปลอดภัยทีเดียว ใช่แล้ว ที่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้หรอก”

สีส้มของความสงบสุขแผ่ไปทั่วริมขอบฟ้า ดงหลิวผ่องลมหายใจ สายน้ำพุดยุกับตัวเองในยามพลบค่ำ ผืนแผ่นดินเป็นสีเทาเข้ม ท้องฟ้าสีเทาอ่อน ดวงดารากะพริบพร่างออกมาจากผืนฟ้า

“ได้เวลานอนแล้ว” แม่กล่าว “แต่ที่นี่มีบางสิ่งแปลกใหม่ พวกเราไม่เคยนอนในโพรงดินมาก่อน” แม่หัวเราะ และพ่อก็หัวเราะเบาๆ ไปกับแม่

ลอว์นอนลงบนที่นอน ฟังเสียงสายน้ำพุดยุและเสียงต้นหลิวกระซิบกระซาบ เธออยากนอนนอกบ้านแม้จะได้ยินเสียงสุนัขป่า มากกว่าจะนอนปลอดภัยอยู่ในบ้านที่ขุดอยู่ใต้พื้นดินเช่นนี้